

Ана Марија Грбић

ЈАДРАНСКИ ЦИКЛУС

[лето 2013. било је врело као пазух вредних дечака]

1.

топле воде кваре рибе.
њима испадају очи када се мресте,
мешају им се и расипају гњиле икре
златним
труљењем
натопљене обале привлаче таласе који
безбројем језика прете да упропасте стечена
стручна, озбиљна и суштинска знања о свету пуном
снега и блата
– ту нема заобилажења, живот је тако сужен на
топло и хладно, каже
једнолидна сини из токија
смртно згрожена старењем

топло квари све.
негде кући узнемиравајуће, сваким сатом
трули воће у кухињи и
мачка гладно стење
поред сливника
безброј дана
збег ужеглих вода раствара
људске коже у платна на којима природа побеђује
и сини
оперска певачица која пати од несанице и преједања

сада је само разблажена особеност стене
учестала појава
скоро као сунце очекивана.
скоро као сунце заробљена.

2.

зауставио се призор градова
у којима никада ништа није у покрету.
у клизавим меховима љуљају се
досадни духови странаца.
ван њих они остављају говна и пикавце по обалама
ципелу обришу о шљунак и оду својим путем

без смрада никада се у град
није затворила гомила кућа.

старци су у кесама скупљали камење и онда их просули
не сналазећи се
воде немају снаге ни да се подигну и тако
зауздане пуштају нафту и
пену бродова који се зауставе
и проспу коктеле
и смех
и проспу људе и
онда мирно спавају као ратници
као старци који гледају увлачење рубља у гузове.

старци причају,
постоји један сан који у овом граду
проскичи ван галебова
те довољно велике руке које
издижу сви со мора
ослобађају га риба, људи, ракова
тензије која се осећа у деснима и даху
те руке, довољно велике, скидају зубе и
пуштају уста да крваре гној
пуштају градове да беснилом опет зажаре
провидне очи којима се угађа и мишиће који раде шта желе –
доле/кроз ребра од хладног очевог душека
горе/ниско и ниже
унутра/споља

причају да,
ти који ово срчеш
победник испраних руку
у том сну у коме се коначно све покреће
умиреш вриштећи о томе како си жив
и једеш, сереш али пре свега тога волиш и имаш пријатеље
и како ти се то само снажно одузима
[и ту се зауставља].

3.

запети мир над рибарским крововима.
савршено груба тишина човека.
он не препознаје у овим ноћима историју
и суви духови су већ одавно на дну.
таласи ништа не дотичу.
у ноћима мирнијих мора, ти духови гризу со са дна и
дишу да у потпуности нестану
сакривају се па труле у шкољкама
у сребрним кашикама скупих ресторана, смрде
много више и верније од
несигурних смењивања добра и зла,
жустрих и кратких скокова пред сан јер
било какав смех овде би донео
хиљаде гњилих јабука на плажу
облаке непознате морске пене, сасушених делова коже
и ко
то
памти
ако није месец?
моја мачка округле главе и шупљих канџи,
и коме је то потребно ако може да спава.
продавнице пуне облих и белих зуба
сва та сунца петојезична
охрабрена она се преплићу и прже
спајају се са сољу и кристали постају
претежно невино
море
ипак памти само месец и шуми
*из свећ овог смеха и лагања
једном мора изронити песма.*

4.

из свег овог смеха и лагања
једном мора изронити песма –
каже трећи човек који нарочито воли
путовања на лажни јут, мирис јода
петогодишње јежеве бодље у колену
посете другим пределима са истим заласком сунца и
истим прегледом преко затворених градова и вода.

са масним таласима под плећком
које осећа као небитне и тиме их одбија и сурвава
он стоји охридљен и неопажено усађује мене
првог човека
на стену
растргану топлим коралима и
албатросима који су сада само перад
туђег хлеба жељна, умрљана нафтом и
предебела за прелетања било чијих снова

дегенерици жутих окрзнутих кљунова
пернато окамењени они буде бес и гађење
из црвеног стомака ка врелим табанима

човек се најбоље у бесу проналази.

док гмижу последње гране сунца
сенка којом ме трећи исписује постаје болнија и тврђа
– мој је бес неограничен
моја је усамљеност крајкошрајна
моја малодушност недодирљива
ја сам ошасан човек.

5.

празних стомака младе девојке умиру у хоризонту
без тона, приметно осмишљене новом природом.
мора мршавије, време брзо пролази, мора подигнутије
време брзо пада и прави телесине по песку.
хоћеш ли бити дебела сирена или ипак
бала у углу старачких усана?
нови смо овде.

јуче смо се родили далеко од куће
руке нам је још давно однела плима
и овде уједначавамо будућност
трећи човек, земља и ја
устаљено рађамо
мене, дрвореде и мир.

девојке умиру у хоризонту
море појачано одсеца табане.

6.

зауоставило се.
парче месеца је опасним путевима прегурало људе преко мрака
из џепа су поиспадале сасушене
гране рузмарина и марамице сперме.

обичне, доконе људе
са качкетима из париза
напустила је месечина на врховима стена.

тако посредно мушкарци свршавају
у овим крајевима лажног југа
тастатура, кревет, светло, слабо светло и сати рођени за мир
ипак безимено куцају и не зову никога

овде где сам сада можеш прићи и
никада ме нећеш пронаћи и
насмејати ми се у лице.

то се чује на дну мора у које је уронио месец да чека
срамну смрт лета
напуштене логорске ватре,
дневне новине,
домаће жене.